

chování klidu a pořádku zakročil, ve výkonu svého úřadu jako starosta. Podle mínění prvního soudu mu proto přísluší ochrana v § 68 tr. zák. Tento právní názor je však mylný.

Působnost zastupitelstva osadního je naprosto odlišná od působnosti zastupitelstva obecního. Vzhledem k ustanovení §§ 107-114 obecního zřízení českého (čin stal se v Čechách) vztahuje se jeho působnost výhradně na správu osadního jmění (má-li osada nějaké), pokud se týče na správu zvláštních místních ústavů. Jiných funkcí osadní zastupitelstvo nemá. Dohled na bezpečnost osob a jmění (tedy dohled nad místní policií), přísluší podle § 28 čís. 2 obecního zřízení českého obci a podle § 59 téhož zřízení, jehož se neprávem pro své mínění napadený rozsudek dovolává, starostovi obce. Ustanovení § 28 čís. 2 cit. zřízení nemá dodatku, jímž by — jako u ustanovení § 28 čís. 1 téhož zák., jednajícího o správě jmění — místní osadě byla v příčině bezpečnosti osob a jmění svěřena nějaká působnost. Starostovi osady vzhledem k citovaným ustanovením nepřísluší tedy z titulu jeho funkce osadního starosty žádná moc policejní. Napadený rozsudek nezjišťuje, že by osadnímu starostovi Antonínu B-ovi z jiného důvodu moc ta příslušela, snad v důsledku nějakého příkazu příslušného správního orgánu. Ze spisů nic podobného na jevo ani nevychází. Naopak sám Antonín B. jako svědek udal, že není vůbec členem zastupitelstva obce (jako člen osadního zastupitelstva jím ani býti nemůže podle § 87 ústavní listiny a § 114 obecního zřízení českého). Nenáležel tudíž dozor nad bezpečností policií nebo její výkon do oboru jeho úřední působnosti, takže nelze tvrditi, že byl v době jeho napadení obžalovaným Karlem P-ou ve výkonu svého úřadu osadního starosty nebo že snad vykonával nějaký zvláštní vrchnostenský příkaz. Schází tudíž jeden z podstatných znaků přestupku podle § 312 tr. zák.

Čís. 5071.

Vměšováním se do služebního výkonu ve smyslu § 314 tr. zák. je jakékoliv jednání ovládané snahou, by byl úřední osobě stížen služební výkon; může jím býti i hovor (rozmluva); nesejde na doslovu pronesených výroků, je-li jen výrok vůbec způsobilý úřední osobu při služebním výkonu rušiti, vytrhovati, její pozornost od služebního jednání odvracet.

Po subjektivní stránce je třeba, by pachatel jednal v úmyslu úřední osobě při služebním výkonu překážeti, služební výkon ztěžovati.

(Rozh. ze dne 4. září 1934, Zm II 151/33.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Moravské Ostravě ze dne 17. února 1933, pokud jím byl obžalovaný podle § 259 čís. 2 tr. ř. zproštěn z obžaloby pro přestupek podle § 314 tr. zák., zrušil napadený rozsudek jako zmatečný a věc vrátil nalézacímu soudu, by ji v rozsahu zrušení znovu projednal a o ní rozhodl, přihlížeje při tom ku pravoplatné části rozsudku.

Z d ů v o d ů:

Nelze upřítí důvodnost zmateční stížnosti státního zastupitelství, napadající výrok soudu, jímž byl obžalovaný podle § 259 č. 2 tr. ř. zproštěn z obžaloby pro přestupek podle § 314 tr. zák. Soud odůvodňuje osvobození tím, že výrok »my v tom máme větší praxi« byl obžalovaným pronesen »jen v rozmluvě a že jako takovým nemohlo býti ve vykonávání služby policejního komisaře P. překáženo«.

Právem namítá stížnost, že výrok »v rozmluvě« je tu neurčitý, chtíc tím patrně uplatnití nejasnost odůvodnění zprošťujícího výroku po stránce skutkové podle č. 5 § 281 tr. ř. Z cit. věty není patrné, chce-li soud říci, že obžalovaný pronesl onen výrok při rozmluvě s policejním komisařem P-em, tedy snad při jeho úředním jednání proti obžalovanému samému, ve kterémžto případě by ovšem nešlo o »vměšování se« do služebního výkonu (rozh. n. s. 2899), nebo jaký jiný smysl by mohla mít slova »jen v rozmluvě«. Nelze proto napadený výrok soudu vůbec ani spolehlivě přezkoumati s hlediska právního. Tolik je však jisto — a tu je stížnost rovněž v právu —, že při první eventualitě by výrok ten byl v odporu se zjištěním rozsudku, že obžalovaný pronesl závažná slova, když P. vyslyšel předsedkyni schůze Helenu Š-ovou, jinak ale že nalézací soud vychází z mylného výkladu pojmu »vměšování se« do služebního výkonu [č. 9 a) § 281 tr. ř.]. Takovým »vměšováním« je jakékoliv jednání ovládané snahou, by úřední osobě nějaký služební výkon byl stížen. Může jím býti samozřejmě také hovor, »rozmluva«, při čemž ani nesejde na doslovu pronesených slov, je-li jen výrok vůbec způsobilý úřední osobu při služebním výkonu rušiti, vytrhovati, její pozornost od služebního jednání odvracet. Po subjektivní stránce pak je třeba, aby pachatel jednal v úmyslu úřední osobě při služebním výkonu překážeti, služební výkon stěžovati (rozh. n. s. 699). Z oné věty, kterou nalézací soud odůvodnil zproštění obžalovaného z obžaloby pro přestupek podle § 314 tr. zák., nelze poznati, chce-li tu soud vyloučiti právě naznačený úmysl obžalovaného. Pro případ však, že by se za to mělo, že tomu tak je, dlužno přisvědčiti zmateční stížnosti, že by pak rozsudek byl neúplný, poněvadž soud nepřihlédl k důležitým výsledkům řízení, nasvědčujícím tomu, že obžalovaný onen úmysl měl

Čís. 5072.

Zákon na ochranu republiky rozšířil trestnost jednání namířených proti bezpečnosti republiky tím způsobem, že pokus o násilný podnik v zákoně speciálně vytýčený (§ 1) stíhá jako skutek již dokonaný, přípravné jednání pak k pokusu takovému, jinak dle zásad trestního práva beztrestné, nabylo-li určitých forem (též spolčení), normuje jakožto samostatný zločin přípravy úkladů dle § 2 cit. zák.

Také svádění, byť i nedokonané, k této trestné přípravě úkladů spolčením se zejména zdejších příslušníků v SA. podléhá sankci § 9 tr. zák. a § 2 al. 1 zák. na ochr. rep., jde-li o svádění ke spolčení se, jež má býti nebo je přípravou ku provedení násilného pokusu o odtržení části území Čsl. republiky a přivtělení jeho k Německu, byť i v době ještě vzdálené a blíže neurčitelné.

(Rozh. ze dne 8. září 1934, Zm I 498/34.)